

Nora E.

Een JT-mysterie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 105 9
Eerste druk 2018
© 2018 Walther van Venrooij

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Nora E.

Een JT-mysterie

Walther van Venrooij

Dankwoord

Gesprekken en e-mailcontacten met specialisten op het gebied van oncologie, nierziekten, biochemie en Brabants dialect hebben mij erg geholpen bij het schrijven van dit verhaal. Iedereen bedankt daarvoor. Ik ben ook dank verschuldigd aan de hr. L. Beerepoot voor zijn vele goede tips en mevr. G. Peek, die weer zo vriendelijk was het manuscript kritisch door te lezen.

Hoofdstuk 1

Ze zat op de eerste rij. Hij had haar al opgemerkt toen ze het zaaltje binnenkwam, want ze was een stuk jonger dan de andere belangstellenden voor zijn verhaal over beleggingen. Niet uitgesproken knap, een regelmatig nauwelijks opgemaakt gezicht, met daaromheen lang, blond haar. Geen opvallende vrouwelijke vormen zo ver als hij kon zien, want ze had een degelijk lichtgrijs gestreept mantelpakje aan. Blijkbaar een jonge vrouw met geld, dus interessant.

Arnoud de Fijt was hoofd beleggingen op het kantoor van een grote bank in Arnhem en twee keer per jaar vertelde hij aan cliënten die het wilden horen, hoe je spaargeld in deze tijd het beste kunt laten renderen. Hij stak zich dan altijd keurig in het pak, liet zijn snorretje en grijzende haren wat bijknippen en verven door een kapper, en zette een professoraal brilletje met gewoon glas erin op zijn neus. Kortom, hij deed er alles aan om degelijk en vertrouwenwekkend over te komen, precies zoals je mocht verwachten van een topbankier. Vandaag was de beleggingsbijeenkomst in een van de zalen van een nieuw en groot hotel in Lent, vlakbij Nijmegen. Hij zou spreken over obligaties en obligatiefondsen, een misschien niet zo spannend onderdeel van beleg-

gen, maar wel belangrijk. Vooral voor ouderen. Hij placht altijd te beginnen, na zich te hebben voorgesteld, met een opmerking die bleef hangen. Zoals: het percentage van je vermogen dat moet worden belegd in obligaties, is idealiter ongeveer gelijk aan je leeftijd. Ben je zeventig, dan is het verstandig ongeveer 70 procent van je vermogen in obligaties of obligatiefondsen te hebben. Hij keek haar aan toen hij deze zin uitsprak en ze had geglimlacht. Het viel hem op dat ze het hele uur, want zo lang duurde zijn verhaal, haar ogen strak op hem gericht hield. Ze schreef niets op, bewoog zich nauwelijks, ze keek alleen maar naar hem, onderzoekend, observerend. Hij werd er wat onrustig van.

Nadat hij de laatste vragen had beantwoord, was er een pauze. Iedereen stond op om op kosten van de bank iets te gaan drinken, behalve de jonge vrouw. Zij bleef zitten, keek nog steeds naar hem en hij besloot haar aan te spreken.

“Kan ik iets voor u te drinken halen, mevrouw?”

Ze schudde het hoofd en stond op.

“Dank u wel, doet u geen moeite. Dat was een mooi verhaal, mijnheer De Fijt. Ik wist niet dat obligaties zo interessant konden zijn. Ik zal me even voorstellen. Frederieke Lokhorst. Ik ben hier omdat ik wat meer van beleggen wil weten. Ik heb wat spaargeld en de rente op de bank is tegenwoordig zo laag, dan kun je beter in aandelen of andere waardepapieren stappen, dacht ik. Uw verhaal heeft die gedachte bevestigd. Is het mogelijk om meer persoonlijk advies bij uw bank te krijgen? In dat geval zou ik graag een afspraak met u willen maken op kantoor. Kan dat?”

Het leek een onschuldige en normale vraag, maar Arnoud voelde toch iets kriebelen. Hij keek peinzend naar haar

blonde haren, haar onderzoekende maar toch uitnodigende oogopslag, haar licht gestifte lippen met die verwarrende glimlach. Zijn klanten moesten normaliter minimaal een ton of zo te beleggen hebben voor hij ze überhaupt op zijn kantoor uitnodigde, maar voor deze vrouw wilde hij wel een uitzondering maken.

“Natuurlijk kunnen we een afspraak maken. Dan kunnen we uw beleggingsprofiel opstellen en bekijken hoeveel u wilt beleggen. Wacht,” hij greep in zijn binnenzak, “ik zal u mijn kaartje geven. Dan kunt u mij persoonlijk bellen of mailen voor een afspraak. Als u belt, dan kunt u dat het beste tussen twaalf en twee doen. Dan heb ik bijna nooit afspraken.”

Ze pakte het kaartje voorzichtig aan alsof het van porselein was en stopte het in haar tas. Frederieke had keurig gevijlde nagels en gebruikte een kleurloze nagellak, zag hij. “Dank u wel. Ik zal bellen.” Ze keek even om zich heen. “Ik denk dat ik het tweede deel van het programma maar skip. Ik hoor van u wel, wat ik met mijn spaargeld moet doen.” Ze gaf hem een hand en liep met flinke passen naar de uitgang van de zaal. Een goed figuur, mompelde hij waarderend tegen zichzelf. Ze liep, zonder acht te slaan op de andere deelnemers van de beleggingsavond, naar de trap en was binnen een paar minuten uit zijn zicht verdwenen. Hij probeerde haar nog te ontdekken bij de uitgang, twee verdiepingen lager, maar zag haar niet meer.

Het telefoontje kwam een paar dagen later, om kwart over twaalf. Ze wilde een afspraak maken op zijn kantoor, het liefst op de eerstvolgende vrijdag. Dan was ze toevallig

toch in Arnhem. Hij zette haar op 16.30 uur in de agenda, zo'n beetje op het eind van zijn werkdag.

Ze kwam precies op tijd. Het viel hem opnieuw op hoe eenvoudig ze was gekleed. Haar voeten, in grijze nylon kousen, staken in platte zwartleren schoenen. Hij zag dat ze hetzelfde gestreepte mantelpakje droeg. De blonde haren zaten deze keer in een paardenstaart, wat haar nog jonger maakte. Ze was nauwelijks opgemaakt. Een zwartleren tasje hing over haar schouder. Hij vond haar opnieuw charmant, om niet te zeggen aantrekkelijk.

“Gaat u zitten. Wilt u een kopje thee?”

“Nee, dank u wel. Ik wil het niet te lang maken. Misschien kunnen we direct ter zake komen?”

(Hm, jammer, ze had haast.)

“Natuurlijk, mevrouw Lokhorst. Zullen we beginnen met de nodige administratie? Uw naam is mevrouw Frederieke Lokhorst? U bent geboren?” Ze onderbrak hem.

“Eigenlijk is het mejuffrouw Lokhorst. Ik ben niet getrouwd, wel geboren. Vijfentwintig jaar geleden. Maar voorlopig wil ik nog niet in uw bestand worden opgenomen, mijnheer De Fijt. Ik heb ongeveer 40.000 euro te beleggen en zou graag van u willen weten of en hoe ik dat het beste bij uw bank kan doen. Wat de condities zijn en het te verwachten rendement. Daarna kan ik beslissen en kunnen we eventueel de administratieve rompslomp regelen.”

Hij krabde zich even achter de oren. Ze was zakelijker dan hij had gedacht. Ook niet zo interessant voor zijn bank, met die luizige 40.000 euro.

“Natuurlijk, ik begrijp dat. Om eerlijk te zijn, met zo'n relatief klein budget kunt u het beste in beleggingsfondsen

van onze bank beleggen. Die geven een goed rendement, ik praat dan over ongeveer 3 procent, na aftrek van de kosten.”

“Drie procent? Dat is niet zo veel. Wat zijn dat voor kosten?”

“Het zijn beheerskosten. Onze specialisten kopen en verkopen aandelen die in zo’n fonds zitten en ja, dat werk moet betaald worden. In de regel zijn de kosten 2 procent van het belegde vermogen per jaar. Bij een vermogen van 40.000 euro zal dat ongeveer 800 euro zijn.”

Haar reactie was duidelijk. Ze vond dat veel geld.

“Dus ik ben sowieso 800 euro per jaar kwijt aan beheerskosten en moet dan nog maar afwachten of ik die 3 procent netto ook daadwerkelijk ontvang. Dat vind ik wel linke soep, als ik dat mag zeggen. Is er geen goedkopere manier om zoiets te doen?”

Hij schudde het hoofd. “Elke bank en elke beleggingsspecialist vraagt een ‘fee’ om zijn of haar onkosten te dekken. Die variëren natuurlijk, maar veel goedkoper dan bij ons zult u niet gauw vinden.” Hier aarzelde hij even. “Behalve...” hij maakte z’n zin niet af.

Ze keek hem vragend aan.

“Behalve?”

Hij begon zachter te praten. “Er is een andere mogelijkheid, maar die kan ik hier niet bespreken. Misschien kunnen we daarvoor een andere afspraak maken? Op een terrasje of zo?”

Ze sloeg haar ogen zedig neer, maar haar gefluisterde antwoord beviel hem buitengewoon.

“Over een half uurtje op het terrasje hier verderop op het plein? U ziet mij wel zitten!”

Hij wist niet of deze opmerking dubbelzinnig bedoeld was, maar knikte om haar voorstel te bevestigen.

“Dat is goed. Ik zie u straks. Mijn werktijd zit er over een half uurtje op!”

Ze stond op, knikte hem vriendelijk toe, deed de deur open en was verdwenen.

Het was een korte wandeling van zijn kantoor naar het terrasje op het plein. Ondanks de onzekerheid (*Is het verstandig? Ik ken haar nauwelijks!*) vond hij het wel spannend. Trouwens, er was nog niets gebeurd waarvoor hij zich zou moeten schamen. Een biertje drinken met een mogelijke klant, that's all, hield hij zich voor.

Ze zat er inderdaad. Ze las een krant, maar legde die naast zich neer toen hij bij haar tafeltje stond. Hij ging naast haar zitten en vroeg wat ze wilde drinken.

“Doe mij maar een alcoholvrij biertje, ik moet nog rijden”, was het antwoord. Hij bestelde er twee, omdat ook hij nog moest rijden.

Er werd niets gezegd. Zij keek naar de mensen die voorbijliepen en hij keek naar haar. Ze had een gewoon gezicht, niet echt knap maar heel regelmatig. Ergens kwam dat gezicht hem bekend voor, maar hij kon zich niet herinneren, haar ooit eerder te hebben gezien.

Na de eerste slok begon zij het gesprek.

“Behalve?... Je zou me nog iets vertellen, Arnoud.”

Hij constateerde tot zijn verbazing dat ze hem plotseling met zijn voornaam aansprak, alsof ze elkaar al jaren kenden.

“Ja, eh, Frederieke, als ik dat mag zeggen?” Ze keek hem belangstellend aan zonder haar toestemming te geven.

“Wat ik je wilde vertellen, is dat ik ook als particulier wel eens beleggingsadviezen geef. Aan vrienden of goede bekenden, bedoel ik. Misschien zou dat ook iets voor jou zijn?”

Ze beet even op haar onderlip.

“Dat doe je toch ook niet gratis, neem ik aan?”

Hij lachte zonder geluid. “Dat hangt ervan af wat je gratis noemt. De meeste klanten betalen mijn diensten met een wederdienst. De garagehouder onderhoudt mijn auto, de wijnhandelaar geeft me zo nu en dan een kistje goede wijn, de directeur van een tuinbedrijf stuurt een keer per jaar een paar mensen om mijn tuin winterklaar te maken. Voor wat, hoort wat! Het werkt heel plezierig, vind ik.”

Ze keek hem opnieuw aan met die vorsende blik, waar hij zo onrustig van werd.

“Ik denk dat ik weet wat je bedoelt. Je wordt in natura betaald. Lijkt me een prima deal. Hoe denk je, dat ik jou kan compenseren voor de adviezen die je me geeft?”

“Ik heb geen idee,” loog hij, “misschien moeten we elkaar eerst wat beter leren kennen. Hoe zou jij dat vinden?”

“Als je vrouw daar geen bezwaren tegen heeft, lijkt me dat een goed plan”, antwoordde ze venijnig.

Hij draaide aan zijn trouwring en dacht aan zijn vrouw. Ze waren nu bijna twintig jaar getrouwd, maar van hun huwelijk was niet veel meer over. Op de een of andere manier waren ze uit elkaar gegroeid. Misschien kwam het door zijn werk, waar hij bijna dag en nacht mee bezig was, of door het feit dat ze geen kinderen hadden. Ze waren voor dat laatste bij verschillende consultatiebureaus en gynaecologen langs geweest en het resultaat van al die onderzoeken was geweest dat het probleem bij hem zat. Zijn spermacellen genereerden onvol-

doende energie om op zoek te gaan naar een vruchtbaar eitje. Hij had zich erbij neergelegd; hij kon er niets aan doen, vond hij. Zijn vrouw had zich daarna bijna volledig gestort op vrijwilligerswerk en zat in diverse besturen en commissies. Ze was veel weg, het huishouden deed ze er een beetje bij en hij was een soort meubelstuk voor haar geworden.

“Ach, mijn vrouw!” Hij zuchtte, als om aan te geven dat zijn vrouw een slechte belegging was geweest. “Weet je, Frederieke, dit is vertrouwelijk, maar ons huwelijk bestaat alleen op papier. Mijn vrouw is druk met goede doelen en haar sociale netwerk. We zien elkaar eigenlijk heel weinig. Ik praat met haar ook nooit over mijn werk of over mijn klanten. Het is niet anders.”

“Ik begrijp het. Mijn ouders hebben een fantastisch huwelijk, maar ik weet dat het ook anders kan lopen. Je moet een heleboel investeren in een huwelijk. Gelukkig ben ik nog niet zo ver. Ik heb wel vrienden gehad, maar geen enkele haalde uiteindelijk de ‘tien’ die ik wil trouwen. Ze waren meestal ook te jong; ik val meer op oudere mannen.”

Ze zei het achteloos, zonder naar hem te kijken, maar hij begreep de hint. Nu doorpakken, dacht hij.

“Volgende week vrijdag gaat mijn vrouw een dag op stap met haar jaarclub. Ze gaan Amsterdam bekijken en overnachten daar in een hotel. Ze komt zaterdagmiddag weer thuis. Wat vind je ervan om mij die vrijdagavond gezelschap te houden? Ik zal dan wat eten laten bezorgen, we drinken een goed glas wijn en we kunnen wat praten. Leren we elkaar wat beter kennen, want eigenlijk weet ik maar weinig over jou. Lijkt je dat niet gezellig?”

Ze hapte direct toe. “Lijkt me inderdaad een goed plan. Bij jou thuis?”

“Bij mij thuis”, antwoordde hij opgewekt. “Is Indonesisch eten okay voor jou?” Ze antwoordde dat ze dat lekker vond. Hij schreef zijn adres en het tijdstip ‘vrijdag 16.30 uur’ op een papiertje en overhandigde het haar met zijn charmantste glimlach. Deze nieuwe klant beviel hem wel. Hij vroeg zich desalniettemin af in welk wespennest hij zich ging begeven, want dit had hij nooit eerder gedaan.

Hij had verwacht dat ze met de auto zou komen, maar ze kwam lopend. Onder haar donkere regenjas was een zwarte pantalon zichtbaar. Haar blonde haren hingen los langs haar hoofd. Ze had zich een beetje opgemaakt, zag hij, maar zag er nog steeds uit als een jong meisje op haar eerste afspraakje. Haar handtas had ze thuis gelaten. Er hing nu een grotere, zwartleren tas over haar schouder. Nog voordat ze kon aanbellen, had hij de deur al opengedaan. Nadat hij haar jas aan de kapstok had gehangen, bekeek hij de vrouw wat nauwkeuriger. Ze had een hooggesloten zwart-wit-rood gestreepte blouse aan die mooi paste bij haar donkere pantalon. Haar kleding was eenvoudig, maar hij vond het perfect. Behulpzaam ging hij haar voor naar de ruime woonkamer, waar ze ging zitten in de stoel die hij aanwees. Ze zette haar zwarte leren tas voorzichtig naast zich op de grond en vouwde de handen in haar schoot om aan te geven dat zij wachtte op de dingen die zouden komen. Ondertussen keek ze de kamer rond om een indruk te krijgen van het interieur. Voor de ramen hingen vitrage en zware, rode overgordijnen. De meubels zagen er niet bijzonder uit, behalve de dure bureau-

stoel waarin Arnoud ging zitten. Een paar fotolijstjes gaven een indruk van hoe de vrouw des huizes er uitzag. Een knappe vrouw met misschien iets te bolle wangen. Verder hingen er wat schilderijen van onbekende meesters, die wat haar betreft onbekend mochten blijven. Geen gezinsfoto's, wat leek te kloppen met wat Arnoud haar op het terras had verteld.

In het begin liep het gesprek nogal stroef, maar de wijn in combinatie met wat borrelnootjes verhielp dat. Hij vertelde haar over zijn werk, de ambities die hij had, de sporten die hij beoefende, zijn verlangen om nog eens een wereldreis te maken, iets waar zijn vrouw niets voor voelde, kortom, hij was constant aan het woord en zij vond dat best. Ze dronk nauwelijks, nipte alleen zo nu en dan aan haar glas. Tenslotte, bij zijn derde glas, vroeg hij wat zij deed.

“Niet zo veel”, was haar antwoord. “Ik ben nog zoekende. Ik heb psychologie gestudeerd en wil graag iets doen in de ouderenzorg, maar daar wordt op dit moment sterk op bezuinigd. Het valt niet mee om in die branche een leuke baan te krijgen.”

“Je wilt 40.000 euro beleggen. Hoe kom je dan aan dat geld?”

“Mijn ouders hebben hun boerderij verkocht en een deel van de netto-opbrengst hebben ze mij gegeven. Ik heb daar nu niet zo'n behoefte aan, dus wil het graag goed renderend vastzetten. Daarom ben ik hier. Waar heb jij gestudeerd, Arnoud?”

“In Utrecht, rechten met bedrijfseconomie als bijvak. Na mijn afstuderen ben ik bij de bank gaan werken en dat bevalt me nog steeds prima. Ik kwam toevallig op de afdeling Beleggingen terecht, ben langzaam opgeklommen en ben daar nu zo'n beetje de baas. Maar het is wel hard werken, hoor! En dat heeft mijn huwelijk beslist geen goed gedaan.”

Ze negeerde deze laatste opmerking, maar hij wachtte ook niet

op een reactie omdat de bel ging. De bestelde Indonesische maaltijd werd keurig op tijd afgeleverd. Tijdens het eten werd niet veel gezegd, maar nadat hij de boel een beetje had opgeruimd en een tweede fles wijn opentrok, werd zij weer zakelijk.

“Ik ben niet zo’n drinker, Arnoud, dus voor mij hoeft je die fles niet open te maken. Misschien een kopje koffie? Daarna wil ik bespreken, hoe we verder gaan.”

Hij haastte zich naar de keuken om een kop koffie voor haar te zetten, terwijl hij intensief nadacht hoe hij dit leuke varkentje verder ging wassen. Hij voelde zich weer zoals hij zich al jaren niet meer had gevoeld, jong en avontuurlijk, op jacht naar een prooi! Met de kop koffie in de hand kwam hij even later de kamer in. Hij zette de koffie voor haar neer en zij bedankte hem met een knikje. Daarna ging hij zitten en besloot ter zake te komen.

“Hoe wil jij verdergaan, Frederieke?”

Ze glimlachte. “Laten we niet om de hete brij heen draaien, Arnoud. We weten allebei wat jij wilt, maar daar is het nog iets te vroeg voor, vind ik. Je hebt nog geen rendement gemaakt op mijn geld, nietwaar? Maar ik kan je misschien wel een voorschot geven, om er zeker van te zijn, dat je erg je best gaat doen. Wat dacht je van een leuke striptease met ‘handen thuis’?”

Het kwam er zakelijk en plompverloren uit en hij kon zijn verbazing over deze vlotte gang van zaken dan ook moeilijk verbergen.

“Gossie, Frederieke, dat is wel een aantrekkelijk voorstel! Maar wat bedoel je met ‘handen thuis’?”

“Simpel, Arnoud, ik wil niet dat je mij aanraakt. Je mag naar

mij kijken en dat is het, althans voor vandaag. Ik zal je dus moeten vastbinden, anders kunnen we geen zaken doen.”

“Okay, okay, nu begrijp ik het. Maar vastbinden, moet dat? Ik zal je echt niet aanraken, hoor!”

“Zonder vastbinden geen voorproefje, Arnoud. Ik neem niet het risico dat jij iets gaat doen, wat ik nog niet wil. Hebben we een deal of niet?” Hij zag aan haar blik dat ze het meende. Misschien moest hij het maar doen. Deze kans moest hij niet laten lopen!

“Waar wil je die leuke striptease doen? Hier of boven in de slaapkamer?” De woorden kwamen bijna stotterend uit zijn mond.

“Boven is het beste. Daar is ook een badkamer, neem ik aan. Daar kan ik me dan verkleeden. Is dat goed?”

“Ik zal je voorgaan”, antwoordde Arnoud gehaast. Het was nu zaak het momentum niet te laten verslappen. Hij nam nog een slok wijn, stond op en liep richting de deur naar de gang. Frederieke dronk wat van haar koffie, stond op, pakte haar zwarte tas en liep achter hem de trap op.

De slaapkamer van het echtpaar was ruim en licht. De twee naast elkaar geschoven bedden waren bedekt met een veelkleurige spreij.

“De badkamer is links,” wees hij, “daar kun jij je omkleeden.”

“Dat doe ik wel als ik zeker weet, dat jij van mij af kunt blijven”, antwoordde ze zakelijk. “Ga maar op je rug liggen, met je handjes naar achteren tegen de spijlen van het bed.” De achterwand van het bed bestond uit een frame van metalen buizen, omwikkeld met een brede katoenen band waarin de kleuren van de spreij waren verwerkt.

Hij deed zijn schoenen uit en ging op het bed liggen.

“Lig je lekker?”, vroeg ze belangstellend. “Of wil ik nog een extra kussen onder je hoofd leggen.”

Nadat het kussen van het andere bed ook onder zijn hoofd was gelegd, zodat hij half zittend op de zachte matras lag, kwam ze in actie. Het leek wel of ze dit meer had gedaan. Uit haar tas nam ze twee stevige koorden van zacht katoen. Die wikkelde ze behendig rond de pols van Arnoud en daarna rond het buizenframe achter het bed. Met een stevige knoop maakte ze zijn arm vast. Ook zijn andere arm werd op die manier vastgezet. Hij raakte opgewonden, doordat ze met haar bovenlichaam vlak boven zijn hoofd hing om bij het frame te komen. Ze rook heerlijk vrouwelijk. Tegelijkertijd baalde hij, omdat zij de regie van deze ‘performance’ volledig had overgenomen.

Goedkeurend keek ze tenslotte naar het werk dat ze had verricht. Met zijn handen kon hij niets meer doen.

“Nu gaat het beginnen, Arnoud. Zet je schrap. Je moet je ogen sluiten, want anders is het geen verrassing.”

Gehoorzaam sloot hij zijn ogen, benieuwd wat de verrassing zou zijn. Hij hoorde een scheurend geluid dat hij niet thuis kon brengen en voordat hij het besepte, zat het brede plakband over zijn ogen.

“Wat doe je nu?”, sputterde hij. “Dit was niet de afspraak!”

“Rustig maar, Arnoud, ik haal het plakband er zo weer af. Ik wil alleen maar zeker weten, dat je niet stiekem kijkt!”

Hij begon nu werkelijk ongerust te worden. Dit liep helemaal uit de klauwen. Hij had geen idee wat ze op dit moment uitspookte. Het duurde echter niet lang voordat hij het merkte. Hij voelde de prik in zijn arm en daarna haar hand op zijn hoofd.

“Het is voorbij, Arnoud, ik zal het plakband weghalen.” Met een stevige ruk trok ze het plakband van zijn ogen af. Dat deed nog pijn ook.

“Wat heb je gedaan, Frederieke, ik voelde een prik in mijn arm. Wat heb je in hemelsnaam gedaan?”

“Beste Arnoud, het is vervelend dat ik je een beetje pijn moest doen. Maar het is niet anders. Ik heb je een slaapmiddel ingespoten, want ik moet plotseling weg. We zullen elkaar nooit meer zien, vrees ik.”

“Maak me los, kreng.” Hij werd nu echt kwaad en heel ongerust. “Dit heb ik niet verdiend! Je kunt mij toch niet zo achterlaten. Straks komt mijn vrouw thuis! Wat moet ik dan zeggen?”

“Arnoud, je hebt het zeker wel verdiend. Ga maar na, wat je in je leven allemaal hebt uitgespookt. Welterusten!”

Hij zag nog net dat zij haar mobieltje tevoorschijn haalde en begon te bellen. Maar wat ze zei, hoorde Arnoud niet meer. Het slaapmiddel werkte verbluffend snel.

Hij werd wakker omdat hij het koud had en verschrikkelijk moest plassen. Buiten was het al licht aan het worden. Hij had blijkbaar de hele nacht geslapen. Hij wilde opstaan maar dat lukte niet. Zijn armen zaten nog steeds vastgebonden en ook om zijn benen zat een stevig koord. Hij keek naar zijn voeten en ontdekte toen dat zijn onderlichaam helemaal bloot was. Op zijn buik lag een papier, vastgeplakt met breed plakband. Hij voelde zich diep ellendig en misselijk. Langzaam drongen de gebeurtenissen van de vorige avond weer tot hem door. Haar belofte een leuke striptease uit te voeren, de eis van ‘handen thuis’ waardoor hij zich moest